

## [Ταξίδια γεμάτα περιπέτειες]

Ο συγγραφέας-αφηγητής στο βιβλίο του Αληθινή Ιστορία μας λέει ότι, θέλοντας κάποτε να δει καινούργια πράγματα και να γνωρίσει τους κατοίκους που ζουν στην **άλλη** άκρη του ωκεανού, ταξίδεψε μαζί με άλλους σ' ένα καράβι που ξαφνικά **άλλοτε** πετούσε στον ουρανό κι **άλλοτε** έπλεε στη θάλασσα. **Έτσι**, λοιπόν, γνώρισε παράξενα πλάσματα, είδε το στρατό του Φεγγαριού να μάχεται με το στρατό του Ήλιου, νησιά που έπλεαν και άλλα εξωτικά και παράξενα μέρη. Ως και τον Οδυσσέα βρήκε, στη χώρα των Μακάρων, και την Καλυψώ, στο νησί της την Ωγυγία. Στο κείμενο **μας** περιγράφονται παρόμοιες περιπλανήσεις του καραβιού και των επιβατών του.

### Κολοκυθοπειρατές και Καρυδοναύτες

**Π**υρίσαμε και κοιμηθήκαμε στην ακρογιαλιά κοντά στο καράβι και το πρωί ανοιχτήκαμε με δυνατό αέρα. Δυο μέρες μας έδερνε η **τρικυμία** και την τρίτη πέσαμε πάνω στους Κολοκυθοπειρατές, κάτι αγριάνθρωπους από τα γύρω νησιά, που ληστεύουν τους ταξιδιώτες. Έχουν μεγάλα καράβια από κολοκύθα, εξήντα πήγες μάκρος το καθένα. Ξεραίνουν δηλαδή τις κολοκύθες, αδειάζουν την ψίχα και τις κάνουν καράβια, βάζοντας καλάμια για κατάρτια και για πανί τα κολοκυθόφυλλα.

**Μας** επιτέθηκαν λοιπόν **από** δυο μεριές, πετώντας μας αντί για πέτρες κολοκυθόσπορους και μας τραυμάτισαν κάμποσους. Πολεμούσαμε ώρες πολλές **χωρίς** αποτέλεσμα **ώσπου**, κοντά στο μεσημέρι, **είδαμε να 'ρχονται ενάντια στους Κολοκυθοπειρατές οι Καρυδοναύτες** που, όπως φάνηκε, ήταν εχθροί τους, γιατί μόλις τους είδαν να 'ρχονται, άφησαν **εμάς** κι **όρμησαν κατά πάνω** τους. Εμείς, στο μεταξύ, σηκώσαμε το πανί και τους αφήσαμε να πολεμάνε. Ήταν φανερό πως θα νικούσαν οι Καρυδοναύτες, γιατί και περισσότεροι ήταν —πέντε καράβια— και πολεμούσαν με καλύτερα πλοία —κάτι καρυδότσουφλα δεκαπέντε οργιές, κομμένα στη μέση κι αδειασμένα.

### Οι ληστές με τα δελφίνια

**Ο**ταν πια τους χάσαμε απ' τα **μάτια μας**, **περιποιηθήκαμε** τους τραυματίες και από δω και μπρος ήμασταν διαρκώς με τα όπλα στο χέρι, μη μας επιτεθεί **πάλι κανείς**. Και αποδείχτηκε ότι οι φόβοι μας αυτοί δεν ήτανε αβάσιμοι, **γιατί**, λίγο πριν δύσει ο ήλιος, **φάνηκαν να 'ρχονται κατά πάνω μας καμιά εικοσαριά πάλι ληστές, καβάλα σε μεγάλα δελφίνια**. Τα δελφίνια **τούς** πήγαιναν με σιγουριά και καλπάζοντας χρεμέτιζαν\* σαν άλογα. Μόλις πλησίασαν, χωρίστηκαν σε δυο μεριές κι άρχισαν να μας πετάνε ξερές σουπιές και μάτια καβουριών. Αλλά κι εμείς **τους** αρχίσαμε με τα τόξα και τα κοντάρια κι έτσι δεν κράτησαν **πολύ**. Οι περισσότεροι χτυπήθηκαν κι έτρεξαν να κρυφτούν στο νησί.

## Στη φωλιά της αλκύννας

**Π**ύρω στα μεσάνυχτα, μ' όλο που είχε γαλήνη, πέσαμε κατά λάθος πάνω σε μια τεράστια φωλιά αλκύννας, που θα 'ταν πάνω κάτω τριάντα στρέμματα. Η αλκύννα, κάπου τόση κι αυτή, καθόταν πάνω στη φωλιά κλωσώντας τ' αυγά της, κι έτσι όπως έκανε να πετάξει, κόντεψε να βουλιάξει το καράβι μας απ' τον αέρα που σήκωσαν τα φτερά της. Έφυγε αφήνοντας μια λυπητερή στριγγλιά.

Είχε αρχίσει να χαράζει πια. Κατεβήκαμε απ' το πλοίο και κοιτούσαμε τη φωλιά που έμοιαζε με μεγάλη σχεδία, πλεγμένη από τεράστια δέντρα. Είχε απάνω πεντακόσια αυγά, πιο μεγάλα κι από χιώτικο πιθάρι το καθένα και μέσα φαινόταν τα μικρά που έκραζαν. Σπάσαμε ένα με τα πελέκια και βγήκε ένα μικράκι δίχως φτερά, που θα 'ταν ίσαμε είκοσι γύπες\*.

## Σημεία και τέρατα

**Π**ερίπου είκοσι μίλια μακριά απ' τη φωλιά άρχισαν να συμβαίνουν σημεία και τέρατα. Ξαφνικά η φιγούρα της πρύμνης τίναξε τα χηνίσια της φτερά\* κι έκραξε. Ο καπετάν Φάσκελος, εκεί που ήταν φαλακρός, έβγαλε μαλλιά. Αλλά το σπουδαιότερο, το κατάρτι μας πέταξε βλαστάρια και κλαδιά γεμάτα σύκα κι άγουρα, μαύρα σταφύλια\*. Βλέποντας όλα τούτα τα παράξενα, όπως είναι φυσικό τα χάσαμε κι αρχίσαμε να προσευχόμαστε στους θεούς.

## Το πλωτό δάσος

**Δ**ε θα 'χαμε προχωρήσει ούτε πενήντα μίλια πάλι και βλέπουμε ένα μεγάλο και πυκνό δάσος, όλο πεύκα και κυπαρίσσια. Σκεφτήκαμε πως θα 'τανε η ήπειρος, όμως ήταν ένα πέλαγο άπατο, με δέντρα φυτεμένα δίχως ρίζα, που στέκονταν ακίνητα κι όρθια, λες κι επιπλέανε. Όταν πλησιάσαμε και καταλάβαμε τι γίνεται, δεν ξέραμε πια τι να κάνουμε, γιατί ούτε ανάμεσα απ' τα δέντρα περνούσαμε —έτσι πυκνά και πλάι πλάι όπως ήταν—, κι ούτε ήταν βέβαια εύκολο να γυρίσουμε πάλι πίσω.

**Τότε** κι εγώ σκαρφάλωσα στο πιο ψηλό δέντρο να δω μέχρι πού φτάνουν κι είδα ότι το δάσος συνέχιζε έτσι πέντε ή έξι μίλια κι ύστερα πάλι άρχιζε η θάλασσα. Έτσι, σκεφτήκαμε να ανεβάσουμε το καράβι απάνω στις πυκνές κορφές των δέντρων και να το περάσουμε, αν τα καταφέρουμε, ως την άλλη μεριά. Έτσι κι έγινε. Το δέσαμε μ' ένα μεγάλο παλαμάρι, σκαρφαλώσαμε στα δέντρα και, με χίλια ζόρια, το ανεβάσαμε απάνω στα κλαδιά. Ανοιξάμε κατόπιν το πανί κι όπως το φούσκωνε ο αέρας, γλιστρούσαμε απάνω στις κορφές των δέντρων σα να 'μασταν στη θάλασσα.

**Κείνη** την ώρα μου 'ρθε στο νου ένας στίχος του ποιητή Αντίμαχου\* που λέει κάπου:

Έτσι καθώς ερχόντουσαν πλέοντας απ' το δάσος.

Ανθολόγιο Ε΄ -Στ΄ τάξης      μετάφραση: Δημήτρης Καλοκόρης





## ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ –ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ -ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ

1.Υπογραμμίστε στην πρώτη παράγραφο της πρώτης ιστορίας τους προσδιορισμούς του τόπου.

2. Υπογραμμίστε στη δεύτερη παράγραφο της πρώτης ιστορίας τους προσδιορισμούς του χρόνου.

3.Βρείτε ένα συνώνυμο των υπογραμμισμένων λέξεων.

4.Να αναγνωρίσετε το είδος των εξαρτημένων προτάσεων που εμφανίζονται έγχρωμες.

5.Αναγνωρίστε τις λέξεις που εμφανίζονται με κόκκινο χρώμα.